

Hij kijkt niet, hij loert

Ronald Hermsen

Voor een beginnend kunstschilder lijkt hij mij het ideale object. Daarnaast is hij ook een schoolvoorbeeld van mindfulness, zonder dit zelf te weten overigens. Een stilleven dat, als je even met je ogen knippert, ongemerkt van pose verandert. Opperste concentratie en ontspannen gespannen, zoals een honderdmeterloper dat in de startblokken ook dient te zijn, omdat hij anders verkrampst of niet voldoende spanning heeft voor een topprestatie. Voor veel mensen is hij ook een oefening in geduld, tenminste wanneer je zijn doen en laten een tijdje wilt bekijken.

Hij laat dus meer dan dat hij doet. Effectief en energiezuinig. Duurzaam, zou je bijna zeggen. Statig is hij ook, met zijn dolksnavel, achterovergekamde sierveren en schrijdend als de burgemeester van een klein dorp voor wie dat dorp het centrum van de wereld is. Maar soms, bij kou en regen, zit hij mokkend weggedoken in de veren en maakt hij zich zo klein en haveloos dat er werkelijk niets meer overblijft van die trotse houding van daareven. Weg het strakke pak. Had hij een leeg bekertje voor zich staan, je zou er zo wat ingooien.

Onbeweeglijke jager

Maar nu is het goed weer en de houding fier. Half achter een boom verscholen zie ik hoe hij zijn ene poot in slow motion

optrekt... zo oneindig traag (zoals brede rivieren door oneindig laagland stromen...), vervolgens de nek niet zichtbaar toch naar voren schuift... de gevaarlijke gele navel iets naar beneden richt... en weer een hele tijd stilstaat... Maar hij doet niet niets. Hij kijkt niet, hij loert. Wat zou ik liever doen? Als een Boomvalk hard en sierlijk hoeken makend achter mijn prooi aanjagen of eeuwig en behoedzaam stilstaan tot een vis, zich veilig wanend, mijn snavelbereik binnenzwemt, om hem vervolgens met een schijnbaar uit het niets komende beweging uit zijn habitat te liften. In eerste instantie kies ik voor de sierlijkscherpe, snelle bewegingen van de valk. Die geven de suggestie van leven, terwijl dat loeren op de vierkante centimeter van de onbeweeglijk jagende Blauwe (denk 'grijze') Reiger me na verloop van tijd vermoedelijk zou gaan vervelen.

Maar ja, ik heb nu eenmaal meer van die reiger dan van een Boomvalk. Ik zou niet misstaan in zo'n slootje of op een weiland, dat voelt wel als mijn natuurlijke habitat. En als reiger kun je maar beter geen Boomvalk proberen te zijn – andersom evenmin –, want het verloochenen van je ware natuur is over het algemeen knap vermoeiend en niet lonend.

Dit – en meer – ging dus allemaal door mijn hoofd terwijl die Blauwe Reiger zijn rechterpoot aan het optrekken en

zorgvuldig weer aan het neerzetten was. Terwijl ik in gedachten werelden had bereisd, vermoed ik dat zijn aandacht veel eenpuntiger was geweest. Toen besefte ik dat hij daarin volkomen gelijk is aan de Boomvalk, onder alle uiterlijke verschillen en manieren van doen.

Zonder die onverdeelde aandacht wordt er niets gevangen en dus niets gegeten. Vervolgens moet je het doen met de instrumenten die je van nature hebt meegekregen – die snavel, die poten, dat geduld. Die instrumenten kun je maar beter zo goed mogelijk onderhouden, want zonder wordt er evenmin iets gevangen en gegeten. Dat zijn toch van die simpele lessen waar je in het voorbijgaan nauwelijks bij stilstaat. Daar moet je – inderdaad – even, of langer, voor reigeren.

d.

Blauwe Reiger | Doortje van Dijk

